

givning, indtil Skjønssager af denne Natur overhovedet kunne nedlægges i Domstolens Hænder, bliver det nødvendigt eller ialfald ganske naturligt, at man ogsaa i dette særlige Forhold bliver ved den ministerielle Afgjørelse, den ministerielle Afgjørelse, der ganske vist kan føre til Billkaarlighed, men det gjælder om hele Paragrafen.

Jensen: Maaatte jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Taler, der nu satte sig, nemlig om, hvor der findes nogen Bestemmelse om, at de Dispositioner, der træffes efter § 28 i Arveloven, atter kunne heves af den bevilligende Myndighed. Jeg veed meget vel, at det har fundet Sted; men jeg har ikke i Arveloven af 1845 kunnet finde nogen Bestemmelse tilsvarende den, der staaer her i Ændringsforslaget.

Brock: Derfom den ærede Taler havde hørt note efter, hvad jeg sagde, vilde han vistnok have bemærket, at jeg netop gjorde en Afskillelse mellem Forandring i det paalagte Baand og Ophævelse af det. Jeg sagde, at det i Ordene i § 28 er umiddelbar Hjemmel for Ministeren til at løse Baandet, om ikke til fuldstændig at opløse og tilintetgjøre det. Det forudsættes nemlig i denne Paragraf, at flige Midler skulle indsættes i Overformynderiet; men saa gives der Kancelliet Hjemmel og Myndighed til at forandre en saadan Bestemmelse, naar det dog paases, at Midlerne behørig sikres. I Praxis gjøres der meget jævnlig Anvendelse af denne Bestemmelse, og det tillades saaledes hyppig den paagjældende Eier af Kapitalen at faa samme ud af Overformynderiet, naar han kan paavise en anden Maade, hvorpaa tilbørlig Sikkerhed kan tilvejebringes, navnlig naar han formaar at give saadan Sikkerhed i en Eiendom, som han indkøber for den saaledes løste Kapital. Derimod sagde jeg, at jeg ikke i § 28 kunde se nogen Hjemmel for Ministeren til fuldstændig at opløse Baandet, og det var netop i den Henseende, at den høitærede Minister var af en anden Mening end jeg. Jeg kan altfaa i saa Henseende henvise den ærede Taler til den høitærede Justitsminister, der maa

vide at gjøre Fyldest og give Besked i den Retning. Men netop fordi jeg ikke ser nogen Hjemmel i Arvelovens § 28 til fuldstændig at løse Baandet, anser jeg det for meget ønskeligt, at en Opløsning af Baandet med Hensyn til Jordetendomme, hvor dette kan være ganske anderledes farligt end ved Kapitaler, kan faa udtrykelig Hjemmel, og jeg vil da ikke negte — jeg kan tale frit om Ændringsforslaget — at jeg anser Forslaget i en vis Henseende for meget smukt affattet, idet det ganske anderledes end Paragrafen, saaledes som den nu lyder, viser, at det nye Baand paa Jordetendomme i Et og Alt slutter sig til den ældre Lovgivnings Bestemmelser om beslagtede Baand paa Kapitaler, saa at det ved Affattelsen dog noget forebygges, at dette Baand skal misbruges til at binde Eiendommen i Slægten.

Mellemann: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger, som ogsaa paa en vis Maade indeholde et Svar til det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Gstrup). Jeg hører til dem, der overhovedet ere imod hele denne Bestemmelse; jeg tillod mig at tale imod den ved 2den Behandling, og jeg stemte imod den. Det er mig saaledes selvfølgerlig mest om at gjøre, at Baandet ikke bliver saa bindende, at det kan forhindre hensigtsmæssige Dispositioner over Eiendommen, men som Følge deraf foruroliger det mig heller ikke, at der i denne Henseende lægges en Myndighed, som ikke er begrænset og vist heller ikke godt kan begrænses ved Lovbestemmelser, i Ministerens Haand. Men der er en anden Betragtning, som jeg troer maa fremhæves ligeoverfor det ærede 2det Medlem for 9de Kreds, og det er den, at den Bestemmelse, som vi her tale om, Bestemmelsen i det andet Punktum af § 22, har en ganske anden Tendens end Bestemmelsen i Paragrafens første Punktum. Bestemmelsen i første Punktum har den Tendens, som den ærede Landskingsmand forudsatte, nemlig den Tendens at tillægge en enkelt af Arvingerne Familleeiendommen og saaledes, om jeg maa bruge dette Udtryk, begunstige denne Arving meget betydeligt, maasse endog saa paa de Andres Betskning; den har den